

Drejer: Saavidt jeg forstod den sidste ærede Taler, fandt han især Betænkethed ved Nr. 2 paa Grund af den Omstændighed, at samme indrømmer de Tilgrændsende Ret til det Vand, der er overslødigt, eller med andre Ord, overstiger det satte Flodemaal, idet han gik ud fra, at vedkommende Værks Cier derved vilde blive berøvet Adgang til en saadan Uvidelse ved Værket, hvis Benyttelse udkræver en større Vandkraft. Men det er mig dog ikke ganske klart, at der heri ligger nogen særdeles Grund; thi naar Landvæsenscommissiønen skal bestemme, om der er saa overslødigt Vand, at de Tilgrændsende kunne faae Adgang til at benytte det, maa den jo først undersøge, hvor det nuværende Flodemaal er, og dernæst sætte et andet Mærke eller Flodemaal, som kan vise, naar det Tilfælde indtræder, at der kan ansees at være overslødigt Vand tilstede. Naar nu det vedkommende Værks Cier foretager sig saadan Uvidelse, som udfordrer større Vandkraft, forekommer det mig, at dette maa have til Følge, at Vandet i det paagældende Vandløb vanskeligere vil komme til at naae det Flodemaal, som skal naaes, før de Tilgrændsende blive berettigede til at benytte noget af Vandet, saa at Værkets Cier vel endog ogsaa da vil kunne bringe Vandet ned under det gamle Flodemaal, og den Omstændighed, at de Tilgrændsende faae Ret til at benytte den Deel af Vandet, der overstrider det satte Flodemaal, kan altsaa ikke affjære Værkets Cier fra at benytte en større Vandmasse til et nyt Værk, men kun bevirke, at den Udbygning til at benytte overslødigt Vand, som tilstødende Grundeiere faae, bliver uden Betydning, idet Værkets Cier bruger Vandet, saa at det ikke kan stige højt nok for at kunne benyttes af de Til-

grændsende. Næst at have bemærket dette med Hensyn til Nr. 2, skal jeg, efter ogsaa at have hørt den høitærede Ministers Udtalelse, erklære, at jeg maa stemme imod Vædringsforslaget til Nr. 2, idet jeg iøvrigt trøster mig ved det Saab, at Landvæsenscommissairene med deres Beskikkelse tillige ville blive beskikkede den fornødne Forstand til at klare de Vanstueligheder, som Udførelsen af Nr. 2 vil medføre.

Norgaard: Jeg vil blot tillade mig at yttre nogle faa Ord i Anledning af, hvad den ærede 4de Landsstingsmand for 10de Kredts (M. P. Bruun) har udtalt angaaende den nærværende Sag. Han udtalte nemlig, at man skulde gaae frem med megen Varsomhed. Jeg har nu netop ogsaa fundet, at man i den nærværende Paragraph er gaaet frem med overordentlig stor Varsomhed, og det er netop det, der har gjort, at jeg kan tiltræde denne Paragraph, at jeg synes, at der er gaaet frem med saa stor Varsomhed, som man kan tænke sig, naar man overhovedet skulde tænke paa at gaae fremad, og at denne Paragraph ikke gjør Uret mod Noget. For mig stiller Sagen sig saaledes, at jeg — naar man tager Hensyn til Sagens hele Stilling og til den høitærede Ministers Stilling til Sagen — troer, at det vil beroe paa det ærede Landssting, hvorvidt vi skulle beholde § 14 i sin nuværende Skikkelse eller ikke, i alt Fald fuldt saameget, som det vil beroe paa den høitærede Minister. Jeg kan neppe troe, at den høitærede Minister vil staae meget haardt paa at faae Nr. 4 forkastet, saafremt Landsstinget vilde gaae ind paa at beholde det; saaledes har jeg idetmindste opsatt Stillingen.